

ELTRÀGIC ANIVERSARI DE LA LLUÏSA

Era un dissabte de primavera, estava asseguda a la butaca de casa i de sobte em va sonar el mòvil, era la Lluïsa (la meva millor amiga) que m'avisava de que era el seu aniversari, vam quedar que a les vuit aniríem a casa seva i sortiríem a sopar i de discoteques tota la nit. Vaig esperar impacient a que arribas la nit i quan vaig ser davant casa seva vaig sentir com unes pessigolletes em pujaven de la panxa cap el coll, vaig tocar a la porta i i la Lluïsa em va obrir, ja hi erem totes: na Miquela, na Maria, na Catalina i na Joana. Vam agafar les motos i ens vam anar cap a la pizzeria de sempre, vam sopar i ens ho vam passar d'allò més bé, vam estar allà fins les dotze de la nit i després ens vam anar al pub que estava més a prop, totes van damanar una beguda alcohòlica menys jo i na Catalina que vam damanar una cocacola, vam ballar i ens vam divertir molt, però el que no m'agradave era que elles damanaven begudes alcohòliques, però quasi totes es van aturar al tercer o el quart menys na Lluïsa que continuava bevent, na Lluïsa anava un poc beguda i no volia aturar de beure, jo li deia que aturàs, però ella no em volia fer cas. Damunt les dues o les tres ens vam anar d'allà i jo ja em volia emportar la Lluïsa cap a casa perquè anava tan malement que no s'aclarava, però ella deia que no i que no, que no se'n volia anar a casa, que volia sortir més, totes les demás van estar d'acort amb ella, jo també trobave que era massa prest, però la Lluïsa ja no podia beure més. Ens vam anar al pub "cinc estrelles", i allà na Lluïsa va seguir beventi bevent, li deia que aturàs, però ella no em va voler fer cas. Jo estava asseguda a una cadira a la barre, girade mirant cap a la piste, ella estava ballant i jo l'observave perquè no fes cap beneitura, em vaig girar vaig beure un glop de la llimonade, van passar els minuts mentre xerraba amb la Catalina i la Joana, de sobte, na Miquela i na Maria van pegar un crit desesperat i tothom es va quedar mirant-les i després la gent es va posar a corrent cap allà, jo em vaig girar i vaig veure la Lluïsa alleguda al terra com a inconcient, ven aviat la gent va formar un cercle al seu

voltant, el cambrer va correr cap a la barra i va cridar a l'ambulància, vaig correr cap allà i em vaig fer pas entre la gent i em vaig posar al seu costat. La ambulancia ven aviat va arribar, una de nosaltres avia de anar amb la ambulancia per acompanyar a la Lluïsa. Totes van voler que l'acompanyas jo ja que era la seva millor amiga així que em vaig ficar a la ambulancia, la Lluïsa no despertava i em vaig preocupar bestant, però una al·lota em va dir que era normal. Jo sabia que quan arribasim a l'hospital ens farien un interrogatori de com havia passat tot, però no tan sols els metges, sino també els seus pares. Així va ser, quan vam arribar se le van andur tot duna i em van dir que anas a la sala d'espera, quan vaig esser a ja encara no havia arribat ningú, una enfermera em va dir que trucas als pares de la Lluïsa, i així o vaig fer, mentres lis explicava al que havia passat per telèfon, van arribar les altres. Al cap d'una estona van arribar els seus pares, ens van fer l'interrogatori i el seu pare ens va renyar indirectament mentre que la mare no podia aturar de plorar. Al cap d'una estona el metge va sortir i ens va dir que la Lluïsa havia entrat en coma etílica i que ara estava estable a la U.C.I. Em vaig posar a plorar i els seus pares ens van acompanyar a totes a casa, pel cotxe mentre plorava m'ha imaginava que quan arribas a casa la mare m'esteria esperant amb totes les preguntes de l'interrogatori preperades. Però no, quan vaig arribar, va venir corrent a abraçar-me i consolar-me. Em vaig passar tot el vespre plorant, i pensant en el que havia pessat. No sabia si se'n sortiria, no sabia si le tornaria a veure contenta, rient, o si no le tornaria a veure, estava lluitant per viure però la mort no le volia deixar fullir, jo no hi podia fer res per ajudar-le, em sentia tan prepotent, ara entenia com es sentia la gent quan estava en la mateixa situació que jo o quan perdia a colcu. Tenia una barrella de sentiments dins mí, rabí, odi, tristesa...perquè no em va fer cas?, perquè va beure tant? Ella sabia cert que no era bo, era injust que morís als deset anys, tenia molt per veure, molt per viure. No hi ha dret que la gent mori per cupa de l'alhcol.

Cada cop que anava a veurer-le, em posava a plorar, l'únic que volia era tornar-la a veure contenta, rien, contant-me els seus secrets, veurer-le com sempre, amb la seva seva rialla a la cara, tenia tanta por a que no despertas mai. Tenia ganas de aixecar la vista i veurer-le al meu costat asseguda o desperta al llit, però no, cada cop que aixecava la vista només la veia a ella alleguda al llit dormint plena de maquinis enxufades al seu cos.

Van passar als dies, les setmanes i un dimarts que jo estava a punt de sortir de casa per anar a veure la Lluïsa, quan de sobte el telèfon sonà, era la mare de la Lluïsa que em deia que la Lluïsa havia despertat i que tan prest que pogues i anas perquè tot el temps demanava per jo. Al cor m'anava a tota presa, no podia creure al que me cavaven de dir, em vaig quedar muda i paralítica, encare no havia asimilat el que m'havin dit. Em vaig posar a plorar, un sentiment estrany em va invenir, tenia ganas d'abraçar-la molt fort, ara podria tornar a veurer-le contenta i rient, com sempre, estava tan feliç, era com si la que s'hagues mort durant un temps agues estat jo i ara m'hagues recuperat. Mai havia arribat a comprendre la gent que li havia passat el mateix que a la Lluïsa i després s'hagues recuperat i la família es posava a plorar, ja estava bé el malalt, no s'aurien de alegrar? amb ves de plorar?, però ara, ho comprenia tot, i més.

FÍ